

Emma Davies

SUVI
MAJAKESES
KINGUL

Originaali tiitel:
Emma Davies
Summer at the Little Cottage on the Hill
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Nimed, tegelased, ettevõtted, organisatsioonid, kohad ja sündmused on autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud loominguks. Igasugune sarnasus tegelike inimeste (elavate või surnutega), või sündmuste ja kohtadega on juhuslik.

Tõlkinud Raili Puskar
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © Emma Davies, 2018. All rights reserved.
First published in Great Britain in 2018 by Storyfire Ltd. trading as
Bookouture
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023

R10436223
ISBN 978-9949-87-146-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee
---

Suur tänu muusika eest!

Esimene peatükk

Isobel võttis poogna kätte, aetas viiulikeeltele ja alustas mängimist. Ta venitas noodid meelega pikemaks, nii et need löiksid teda ümbritsevasse õhku, täitsid kõik toa nurgad ning põrkasid valgeks lubjatuld seintelt täiuslike, selgete ja täpselt õigetena ta juurde naastes pehmelt tagasi. Tal polnud vajadust nooti jälgida ega mõelda keerulisele tehnikale, mida pala esitas, sest ta teadis, et mängis veatult. Täna keskendus ta hoopis heli kvaliteedile.

Ta tõstis poogna keeltelt, kuulas tähelepanelikult veel viimaseid vaibuvaid noote ning langetas siis viiuli rahuloleva noogutusega. Ta vaatas ringi toas, mis oli järgmiseks kuueks nädalaks ta kodu, ja oli rahul, et oli nii hea valiku teinud. Väike majake kingul oli tõesti just täpselt see, mis vaja.

Ta lükkas pikad tumedad juuksed kõrva taha, pani pilli enda ette diivanilauale ja vaatas korralikult ringi. Elutuba oli täpselt ruudukujuline. Selle ühte seina katsid väljalõiked vanadest ajakirjadest, mis tulerasid Isobelile meelde talu veebilehel nähtud värvikirevaid lillefotosid. Vanamoelised, ent sellegipoolest ilusad pildid andsid toale imeiliselt ajaloolise hõngu, ilma et oleksid seejuures tundnud, nagu oleksid

muuseumis. Mööblit oli vähe: kõigest kirjutuslaud, mida ta oli soovinud, madal raamaturiiul, kamina kõrval kõrge seljatoega tugitool ja selle vastas veidi lõmmis diivan. Iga mööblitükk oli erinev, ent kõik sobisid õdusalt mõjuvasse tuppja ja vastasid Isobeli vajadustele. Ta ei vajanud luksust; ta oli tulnud siia tööd tegema.

Ta oli olnud mures, kas leiab nii kähku sobiva koha, sest puhkuste hooaeg oli juba alanud ja kõik teised kohad, mis olid teda huvitanud, olid juba broneeritud, nii et ta oli sattunud Joy's Acre veebilehele puhtjuhuslikult. Miski selle juures oli talle silma jäänud. Kuna peatuda oli võimalik vaid ühes majakeses, oli selge, et tegemist on alustava ettevõtmisega, ning see sai veel selgemaks talle osaks saanud ülevoolavast tervitusest, milles oli tajuda ka ärevust. Kõige olulisem oli aga see, et majake oli vajalikuks perioodiks vaba ja et omanikel polnud midagi selle vastu, et ta ööd ja päevad harjutab. Kuna teisi külastajaid ei olnud ja krundil käisid tööd, ei peetaks tema tekitatud lärmi probleemiks. Kuni kõik saavad aru, et ta polnud siin selleks, et *neile* mängida, on kõik hästi. Ta vajas töötamiseks täielikku privaatsust ning teda ei tohtinud häirida.

Pärast seda, kui ta oli tunni aja eest majakesse sisse astunud, polnud ta teinud sisse elamiseks muud, kui oli akustika testimiseks kasti viiuli võtnud ning pannud kirjutuslauale sülearvuti, väikese klaviatuuri ja kaks kõlarit, ilma milleta ta oli täiesti abitu. Ta käekott oli puutumatusena köögilaual ja reisikotid olid jäänud unustatuna ahtasse esikusse. Praegusel hetkel ei huvitanud need teda, nendega võib tegelda pärastpoole.

Ta läks kööki ja vaatas hiljuti paigaldatud köögitehnikat, võttis veekannu, lasi selle vett täis ja arutles endamisi, millisesse kotti ta oli teekotid pakkinud. Oodates, et vesi keema läheks, langetas ta pilgu käekellale ning läks tagasi elutuppa kirjutuslaua juurde. Ta istus arvuti ette ja klõpsas ikoonile, et avada programm, millega ta muusikat kirjutas. Kümme minutit hiljem oli ta tee tegemise täielikult unustanud.

Tööd tehes kaotas Isobel alatasa ajataju, nii et kui ta pilgu tõstis, võis olla möödunud pool tundi või ka neli tundi. Ta kallutas pahuralt

pea ühele küljele ja püüdis saada aru, mis võis ta mõtteid häirinud olla. Kuna ta ei kuulnud mitte midagi, langetas ta pilgu uuesti ekraanile. Ei, nüüd kuulis ta seda jälle. Ta võttis kõrvaklapid peast ja vaatas ringi ning ehmus peaaegu surnuks, kui märkas vasakule jääva akna vastu litsutud meesterahva nägu. Mehe käsi oli koputuseks tõstetud. Isobel kogus end ja tõstis käe, andes märku, et on meest näinud, tõusis püsti ja läks ohates esikusse. Astunud üle reisikottide, avas ta ukse.

„Tere!“ tervitas mees, kelle naeratus oli nüüd veel laiem. See oli sama mees, kes oli aidanud tal asjad sisse tassida. Isobel naeratas viisakalt, kuid vaikis.

„Ma häirin... palun vabandust, aga tahtsin lihtsalt veenduda, et kõik on hästi...? Et maja sobib?“ lisas ta Isobeli hämmeldunud ilme peale.

Isobel vahtis mehele otsa ja otsis ajust vajalikku informatsiooni. Ennist oli tal olnud mehe seltskonnast vabanemisega nii tuli takus, et ta polnud õieti kuulnud, mida mees rääkis.

„Vabandust,“ ütles ta. „Aga ma ei mäleta su nime. Kuigi sa vist ütlesid?“ Isobel tõstis käe huulele ja tohutu suur sõrmus ta paremas käes helkis päikese käes.

Mees noogutas. „Tom,“ vastas ta. „Ma olen katusepanija.“

„Õige jah... Ja teised...“ Ta uuris Tomi. „Teised on... Trixie?“ Isobel kergitas kinnitust oodates kulme. „Kes teeb süüa? Kellel on roosad juuksed? Ja see teine naine oli vist Clara?“

Tom noogutas. „Aednik,“ lisas ta selgituseks. Nad vaatasid teineteisele otsa. „Ja siis on veel Seth, kes on talu omanik, ja Maddie, kes aitab keskust juhtida. Sa vahetasid meile just Maddiega. Teda näed sa arvatavasti õige pea.“

Isobel tundis kohmetust.

„Vabandust, aga mida sa õieti soovisidki?“

Tom osutas Isobeli selja taha. „Tahtsin kõigest veenduda, et kõik on nii, nagu vaja – kas sul õnnestus kõik vajalik leida.“ Ta püüdis Isobelist mööda vaadata.

„Jah. Tänan. Seadsin end sisse ja akustika on tegelikult parem, kui ma arvasin.“ Ta märkas Tomi hämmeldunud ilmet. „Oh. Sa ei mõelnud seda.“

Tom naeratas närviliselt. „Mõtlesin küll, kuigi tegelikult tuleb mul tunda huvi, kas maja vastab su nõudmistele. Ja kas sul on küllaldaselt käterätte ja patju.“

Isobel vaatas ringi. Ta polnud veel teisel korrusel käinud, nii et mida õieti öelda? Taas võttis maad vaikus.

„Ka mina olen muusik,“ ütles Tom kõhklevalt.

Isobel ohkas sisimas. Seda öeldi talle ikka ja jälle, arvati, et nii tekib temaga kohemaid side. Ja sellest taheti muudkui rääkida ja eeldati, et ta küsiks, mis muusikat nad ise mängivad, või – mis veel hullem – mis muusikat kirjutavad. Ja pärast seda taheti tema enda kohta kuulda... Vahel võisid sellised jutuajamised kesta päris mitu minutit.

Isobel naeratas närviliselt. „Ma sain nagu aru, et sa oled katusetegija?“

Tom sügas pead. „Nojah, seda muidugi ka. Aga katusepanemine on kõigest päevatöö... vabal ajal mängin ma ansamblis...“

Uksel seista oli palav ja Isobel keeras näo päikese eest ära.

„Kui kena,“ nentis ta. Võis arvata, et ta vastus kõlas nipsakalt, aga see ei häirinud teda. Ta astus sammu tagasi ja manas näkku naeratuse. „Anna palun omanikele teada, et maja on väga kena. Mul on siin kindlasti kõik vajalik olemas ja neil pole vaja minu pärast muretseda. Nagu peaks teada olema, tulin ma siia tööle, nii et...“

„Selge. Arusaadav,“ vastas Tom, kes sai lõpuks vihjest aru. „Ja suur tänu... eks me ole vist kõik natuke närvis. See on meil uus ettevõtmine ja me loodame, et kõik on nagu vaja.“ Ta kiikas Isobelist mööda esikusse. „On sul olnud võimalust vaadata, mida sa õhtusöögiks soovid? Jätsin menüüvaliku köögilauale... Kuigi arusaadavalt pole see kivisse raiutud. Kui soovid midagi muud, siis teeb Trixie rõõmuga soovitu.“

Isobel andis ohates märku, et Tom astuks edasi, ning tegi üle maha visatud kottide astudes taas grimassi.

„Mul on tegemist olnud...“ pomises ta. Menüü oli ta käekoti kõrval, aga Isobel polnud seda isegi märganud. Ta võttis lehe ja lasi pilgu üle võimaluste. „Jah, kana sobib.“ Ta andis menüü Tomile. „Ja magustoiduks see, mida on kõige lihtsam teha. Mul ükskõik.“ Võib arvata, et ta ei söö seda nii või teisiti.

„Ja mis kellaks sa õhtusööki soovid?“

Isobel otsis pilguga köögis kella. „Mis kell praegu on?“ küsis ta.

„Pisut neli läbi.“

„Sellisel juhul sobiks kell seitse. Kas kokale sobib nii?“

„Annan Trixiele teada. Olen kindel, et sobib.“ Vestlus muutus iga hetkega üha sunnitumaks.

„Vabandust,“ ütles Isobel arvuti poole vaadates uuesti. „Mul on tähtaeg...“

„Oh, nojah... arusaadav. Juba lähen, aga anna siis teada, kui peaksid midagi vajama, eks? Või kui mõni asi pole nii, nagu sulle meeldib...“ Ta taganes juba esiku poole.

Isobel noogutas. Ta ootas, kuni Tom oli välisukseni jõudnud, keeras ringi ja läks tagasi elutuppa. Ta istus uuesti laua taha, pani kõrvaklapid pähe, ohkas kergendunult ja jätkas tööd, nagu teda polekski vahepeal katkestatud.

„See oli päris kohutav,“ kurtis Tom. „Mul oli niisugune tunne, nagu ma oleksin laps, kes püüab iga hinna eest mänguväljakul sõprust sobitada. *Ma nii soovin, et ma sulle meeldiksin.*“

Clara naeratas kaastundlikult. „Tom, usu mind, see ei saanud olla nii hull.“

„Oh, oli küll. Lähedalt on ta veel palju ilusam. Tal on uskumatult suured pruunid silmad... aga ta vaatas mind niisuguse pilguga, nagu ma oleksin ta ümber tiirutav vastik putukas.“ Tom toetas pea ägades kätele. „Ja kui ma ütlesin, et ka mina olen muusik, tahtis ta ukse mu nina all kinni lüüa. Oli selgelt näha, et see on viimane asi, millest ta rääkida tahaks.“

Clara vajus kandadele ja lükkas pikad heledad juuksed kõrva taha. Ta oli rohinud ja ta käed olid mullased ning määrisid ta näo ära, kuid Tom ei pööranud sellele viisakusest tähelepanu.

„Tom, ära unusta, et ta tuli siia tööle. Peamine on see, et ta on siin, ja on maksnud kuue nädala eest.“

„Saan aru.“ Tom vaatas uuesti majakese poole, mille katuse ta oli kõigest paari nädala eest valmis saanud. „Küllap ma vist arvasin...“ Ta jäi vait. „Pole oluline.“

Ent Clara ei jätnud asja sinnapaika. „Et leidsid temas sugulashinge?“

Tom pööritas silmi. „Kas praegusel ajal öeldakse selle kohta nii?“

„Ma püüdsin viisakas olla.“ Clara naeratas. „Ta on väga ilus.“

„Nojah, iga teine oleks püüdnud talle samuti külge lüüa... Aga tead, tuleb veel päev, kui mul veab ja ma leian tõelise armastuse... Seni aga on mul tänu Tinderile kuum kohting saatusega.“

„Kas tema nimi on Tinder?“

„Väga vaimukas.“ Tom tegi grimassi. „Ei, tema nimi on Angie.“

„Nojah, sa oled nüüd kontrollinud, et Isobeliga on kõik hästi. Ta on täiskasvanud inimene ja küll ta tuleb küsib ise, kui tal peaks midagi vaja olema. Ma olen veel niikuinii mõnda aega siin. Olen otsustanud selle peenraga täna ühele poole saada, nii et hoian tal silm peal. Sina mine aga nüüd katust tegema.“ Ta vaatas Tomist mööda teise majakese poole. „Valitseb täielik vaikus, nii et vast ehk ma isegi kuulen, kuidas ta mängib.“